

Negyedik stáció, melyben anyjával találkozik

[Látó, 2012. június]

Anyukám, anyukám,
ne hagyj itt,
ne hagyj itt,
nincs is otthon munka,
nem indul a vonat,
lásd, ki kén vasalni
bíbor palástomat.
Imádja csak istenurát,
hagyja rám a dagadt ruhát.
(Jaj, kész?)

Anyukám, anyukám,
itt is csak csúfolnak,
szomjaztam, s innom is
csak ecetet adtak.
És ez már nem játék?
Nem te vagy a felnőtt?
Szólj rájuk, ne engedd,
kergesd el a felhőt.
Igaz, nem engeded, hogy megfeszítsenek?

Pilátusnak hívják,
Ő küldött Alsógolgotára.
Mégkérdezte tőlem:
te vagy a sovábok királya?
A marhavagonba
minket is betettek,
Szibéria földjén
halálra etettek.
Íme a sovábok királya.

Anyukám, anyukám,
válladon kereszttel
mindig sajnáltalak.
Töviskoszorúval,
oldalad átdöfve,
harmadnap sírodból
új életre kelve
mindig sajnáltalak.

Anyukám, anyukám,
most rajtam a sor.

Kategoria: vers, próza
Denumire autor: Fischer Botond

Látó Szépirodalmi Folyóirat